

Ang Liwayway

Isang Tagapagbalita ng Presensiya ni Kristo

Ang Liwayway

Agosto 2025

Talaan ng mga Nilalaman

SUMUNOD KA SA IYONG BIBLIYA!	1
TAMPOK NA ARTIKULO	2
PAANO SINASAGOT NG DIYOS ANG PANALANGIN	2
PAG-AARAL SA BIBLIYA	21
GUSALI NG DIYOS.....	21
ANG TEMPLO NG BANAL NA ESPIRITU	25
HINDI NA ESTRANGHERO	29
MGA SAKRIPISYO NG PAPURI	33
BUHAY NA BATO	37
BUHAY AT DOKTRINA NG KRISTIYANO	41
GINTONG SINUBUKAN SA APOY	41

Sumunod ka sa Iyong Bibliya!

Tampok na Artikulo

Bahagi 1 ng 2

Paano Sinasagot ng Diyos ang Panalangin

***“Kaya’t ibig ko na ang mga lalaki ay manalangin sa lahat ng dako, na nagtaas ng mga banal na kamay, na walang galit at pag-aalinlangan.
1 Timoteo 2:8***

Paano Tayo Makatitiyak na sasagutin ng Diyos ang ating mga panalangin? Hindi sapat na pagtibayin natin ang ating paniniwala sa panalangin. Libu-libong magulang, halimbawa, ang naniwala sa panalangin at hiniling sa Diyos na protektahan ang kanilang mga anak sa larangan ng digmaan, para lamang makatanggap ng mensahe na sila ay napatay o lubhang nasugatan. Hindi rin ipinapaliwanag ng pagpapatibay ng ating paniniwala sa panalangin kung bakit, kapag ang isang buong bansa ay nananalangin para sa kapayapaan, madalas itong nahuhuli sa isang puyo ng digmaan.

Sa kabilang banda, libu-libo ang sabik na magpatotoo na sinagot ng Diyos ang kanilang mga panalangin para sa kaligtasan ng kanilang mga anak. Ang iba ay magpapatotoo sa kamanghamanghang paraan kung saan sila binigyan ng Diyos ng mga espesyal na pagpapala na hiniling nila sa panalangin. Sa batayan lamang ng karanasan, samakatuwid, maaaring tila sinasagot ng Diyos ang mga panalangin ng ilan, ngunit hindi sinasagot ang mga panalangin ng iba.

Gayunpaman, hindi ito naaayon sa sinasabi sa atin ng Kasulatan tungkol sa Diyos. Sinasabi ng Bibliya na siya ay “hindi nagtatangi.” (Gawa 10:34). Kaya, tiyak na may ilang magandang dahilan kung bakit sinasagot ng Diyos ang ilang mga panalangin, at hindi ang iba. Kung masusumpungan natin ang dahilan na iyon, dapat itong makatulong na maibalik ang pananampalataya ng ilan na ang mga panalangin ay tila hindi nasagot.

Ang panalangin ay isang napakahalagang yugto ng karanasang Kristiyano. Malawak din itong ginagawa ng mga tagasunod ng maraming iba pang relihiyon. Ang pagnanais na manalangin ay isang pagkilala sa ating pag-asa sa isang mas mataas na kapangyarihan at ang pagpapahayag ng isang pagkaunawa na kailangan natin ng tulong mula sa ibang pinagmulan sa labas at mas matalino kaysa sa ating sarili. Walang alinlangan na ang Diyos ay

Agosto 2025

nalulugod sa taos-pusong pagnanais ng lahat na sumusubok na makipag-ugnayan sa kanya sa panalangin, dahil sa lawak na ito kahit papaano, ito ay isang pagkilala sa isang mas mataas na soberanong kapangyarihan.

Ang halos unibersal na pagnanais na manalangin ay dahil sa katotohanan na ang orihinal na tao, si Adan, ay nilikha sa larawan ng Diyos. (Genesis 1:27). Bilang resulta ng pagkahulog ng tao sa kasalanan at kamatayan, ang banal na larawan sa kanyang pagkatao ay lubos na lumabo, at sa maraming pagkakataon ay halos mabura. Gayunpaman, nananatili pa rin ang mga labi nito, at ang isa sa mga pagpapakita nito ay ang pagnanasang manalangin. Maaaring mayroon ding milyun-milyon na hindi kailanman nagdarasal, ngunit madalas na nadarama na dapat sila, at nakaramdam ng pagkakasala dahil hindi nila ginagawa.

Ang Diyos ay nalulugod sa espiritu ng panalangin sa bahagi ng kanyang mga nilalang. Bakit, gayunpaman, naririnig niya ang mga panalangin ng ilan, samantalang lumilitaw na ang ibang mga panalangin ay hindi pinakinggan? Ipinahiwatig ni Jesus ang sagot sa tanong na ito sa kanyang mga obserbasyon tungkol sa mga panalangin ng marami noong panahon niya. Nanalangin sila na makita at

marinig ng mga tao, paliwanag ni Jesus, at inakala nilang maririnig sila ng Diyos sa kanilang “maraming pagsasalita.” (Mateo 6:5-7). Sa pamamagitan nito ay ipinapaalala sa atin na mayroong wasto at hindi wastong pag-uugali ng panalangin, gayundin ang tama at maling pamamaraan. Marami sa mga pumapasok sa panalangin ay maaaring taos-puso, ngunit ang kanilang pamamaraan ay hindi angkop.

Ipinahihiwatig ng Kasulatan na may wasto at di-wastong mga bagay na dapat ipanalangin. Isinulat ni Apostol Santiago: “Kayo ay humihingi, at hindi tumatanggap, sapagkat kayo ay humihingi ng mali.” (Santiago 4:3). Napakahalagang tiyakin kung ano ang mayroon tayong pribilehiyo na hilingin sa Diyos na ibigay sa atin ang mga pabor. Hindi natin maaasahang hihilingin sa Diyos ang mga bagay na idinidikta lamang ng ating magarbong, at masagot ang ating mga panalangin.

Ang Layunin ng Panalangin

May banal na layunin ang panalangin, at napakahalaga na isaisip natin ito kung gusto nating maunawaan kung bakit hindi sinasagot ang ilang panalangin. Hindi idinisenyo ng Diyos ang panalangin bilang isang paraan upang malaman kung paano niya dapat pangasiwaan ang kanyang mga gawain dito sa lupa. Hindi siya tumitingin sa amin para sabihin sa kanya kung ano ang dapat

Agosto 2025

niyang gawin. Siya ay may sariling nakapirming mga plano at layunin, at kung gusto nating tanggapin ang kayamanan ng kanyang pagpapala, napakahalaga na ang ating mga panalangin ay naaayon sa mga ito. Upang gamitin ang wika ni Santiago, hinihiling natin ang "mali" kung tayo ay nagsusumamo sa Diyos sa paraang ipinapaalam natin sa kanya ang ating sariling mga hangarin sa kawalan ng paghahangad na mangyari ang kanyang kalooban sa ating buhay.

Sa Kasulatan, iba't ibang uri ng panalangin ang binibigyang pansin natin. Nangunguna sa mga ito ang mga panalangin ng pasasalamat. (Mga Awit 92:1). Walang alinlangang nalulugod ang Diyos kapag kinikilala siya ng kanyang mga nilalang bilang ang pinagmumulan ng kanilang mga pagpapala, at dahil dito ay itinaas ang kanilang mga puso at tinig sa kanya bilang pasasalamat.

May mga panalangin ng pagsamba, na nagbibigay ng pagkilala sa maluwalhating katangian ng karakter ng Lumikha—ang kanyang karunungan, ang kanyang katarungan, ang kanyang pag-ibig, at ang kanyang kapangyarihan. Ang pagnanais na luwalhatiin ang Diyos at ipakita ang ating pagsamba sa kaniyang katangian ang dapat na maging motibo sa karamihan ng ating pananalangin. - Awit 29:1,2

Ang mga panalangin para sa awa ng Diyos ay angkop din. Hinihimok ng Kasulatan ang lahat ng Kristiyano na humingi ng banal na kapatawaran sa kanilang mga kasalanan sa pamamagitan ng panalangin. (1 Juan 1:7-9). Binanggit ni Pablo ang tungkol dito bilang pagpunta "nang may katapangan sa trono ng biyaya," doon upang makakuha ng awa at makahanap ng biyaya na tutulong sa bawat oras ng pangangailangan. - Hebreo 4:16

Pagkatapos, siyempre, nariyan ang mga panalangin na mga kahilingan para sa ilang mga pagpapala o pabor mula sa Panginoon. Ito ay sa mga ito na kami ay partikular na nababahala sa ngayon. Ang ilan ay nananalangin para sa kalusugan, para sa kanilang sarili o para sa iba. Ang ilan ay nagdarasal para sa kayamanan. Ang ilan ay nananalangin para sa proteksyon habang nasa paglalakbay. Milyun-milyong nananalangin para sa kapayapaan. Madalas mangyari na ang mga mamamayan ng mga bansa na magkalaban sa digmaan ay nagdarasal na ang kani-kanilang hukbo ay magwagi. Ipagpalagay natin na ang lahat ng pumupunta sa Diyos sa panalangin ay taos-puso, at siyempre hinihiling nila sa kanya ang mga bagay na para sa kanila ay tila pinakamahalaga sa panahong iyon. Gayunpaman, binibigyang-katwiran ba tayo ng Bibliya sa paniniwala na ang lahat ng mga panalanging ito ay dapat sagutin alinsunod sa mga kahilingang binigkas?

Maaaring sagutin ng Diyos ang panalangin ng isang magulang para sa kaligtasan ng kanilang anak sa larangan ng digmaan. Maaari rin, na ang mga panalangin para sa kapayapaan ng isang bansa ay sinasagot. Kung at kapag ang gayong mga panalangin ay sinasagot, nangangahulugan lamang ito na ito ay naaayon sa banal na kalooban na gawin ito. Ang Diyos ay may isang nakapiraming plano, ayon sa kung saan siya ay nag-aalala sa sangkatauhan. Ang planong iyon ay hindi ginawa upang masiyahan ang mga kapritso at kagustuhan ng kanyang mga taong nilalang, at hindi rin mababago ng anumang halaga ng pagdarasal ang kanyang mga plano.

“Ang panalangin ay nagbabago ng mga bagay,” ang sabi, ngunit hindi nito binabago ang mga plano ng Diyos. Ang Diyos ay hindi tumitingin sa atin, ni sa mga bansa, upang malaman kung anong mga pagbabago ang dapat niyang gawin upang magkaroon ng mas mabuting kalagayan para sa atin o para sa daigdig sa pangkalahatan. Napakaliit ng pagtitiwala natin sa isang diyos na ang mga opinyon ay maaaring mabago o mabago ang mga plano sa pamamagitan lamang ng kahusayan sa pagsasalita o panghihikayat ng mga panalangin ng mga tao!

“Matupad ang Iyong Kalooban”

Sa kanilang mga panalangin, dapat na nasa isip at puso ng bayan ng Diyos ang pagnanais na mangyari ang kaniyang kalooban sa lahat ng kanilang karanasan. Mayroon tayong namumukod-tanging halimbawa nito sa kaso ni Jesus. Sa Halamanan ng Getsemani, nang ang Guro ay nahaharap sa pagaresto at kamatayan, “Dumating sa kanya ang dalamhati at pagkabalisa, at sinabi niya sa kanila [kanyang mga disipulo], Ang puso ko ay handang mabali sa kalungkutan. ... Siya ay nagpatuloy ng kaunti, nagpatirapa sa panalangin, at nagsabi, Ama ko, kung maaari, idaan mo sa akin ang sarong ito. Nguni't, hindi ayon sa ibig ko.”, - Mateo 26:38,39

Kalooban ng Diyos na si Jesus ay dumanas ng kahihyan at kamatayan bilang Manunubos at Tagapagligtas ng mga tao. Ang mahalagang tampok na ito ng banal na kaayusan ay inihula ng mga banal na propeta ng Lumang Tipan. Higit sa lahat, nais ni Jesus na matupad ang kalooban ng kaniyang Ama, anuman ang kahulugan nito sa kaniya. Pinagtibay niya ito nang maglaon, nang siya ay arestuhin. Binunot ni Pedro ang kanyang espada upang protektahan ang kanyang Guro, na nagsabi sa kanya, “Ilagay mo ang iyong tabak sa kaluban: ang saro na ibinigay sa akin ng aking Ama, hindi ko ba iinumina ito?” - Juan 18:10,11

Ang mga tagasunod ni Jesus ay may pribilehiyong magdusa at mamatay kasama niya. Binanggit ni Pablo ang tungkol sa pagiging “ipinako sa krus na kasama ni Cristo,” at isinulat din niya, “Sa inyo ay ipinagkaloob alang-alang kay Cristo, hindi lamang upang maniwala sa kanya, kundi pati na rin upang magdusa alang-alang sa kanya.” (Galacia 2:20; Filipos 1:29). Tayo ay tinawag na sumunod sa mga yapak ni Hesus, kaya alam natin na hindi kalooban ng Diyos na iligtas tayo sa lahat ng kahirapan. Kaya, tulad ni Jesus, ang pangunahing dapat nating alalahanin ay ang kalooban ng Panginoon ang mangyari sa ating mga mortal na katawan. Maaaring ang kalooban ng Panginoon ay na sa loob ng ilang panahon ay matamasa natin ang ilang mga pagpapala sa lupa. Gayunpaman, ang pasanin ng ating mga panalangin ay hindi dapat para sa mga ito, ngunit para sa kanyang kalooban na matupad sa bawat karanasan ng buhay.

Pinalawak ni Jesus ang puntong ito nang sabihin niya sa kanyang mga disipulo na hangga't sila ay nananatili sa kanya at ang kanyang mga salita ay nananatili sa kanila, maaari nilang hilingin sa panalangin ang anumang naisin nila, at ito ay ipagkakaloob sa kanila. (Juan 15:7). Ito ay maaaring tila isang katiyakan na tayo ay may pribilehiyong

humingi sa Diyos ng anumang bagay na maaaring mangyari na iniisip at gusto natin, ngunit hindi.

Pansinin ang kundisyon na nakalakip sa pahayag na ito ng Guro: “Kung kayo ay nananatili sa akin, at ang aking mga salita ay nananatili sa inyo.” Ang pananatili kay Kristo ay nangangahulugan ng pagiging bahagi ng kanyang katawan, siya ang ating Ulo. (Colosas 1:18). Nangangahulugan ito na ang kanyang mga iniisip ay nagiging ating mga iniisip, at ang kanyang mga plano ay ating mga plano. Kung ang ating mga kalooban ay ganap na naibigay sa Diyos, sa pamamagitan ni Kristo, wala tayong sariling kalooban, kaya't ang ating mga panalangin ay hindi mga kahilingan para sa ating nais, kundi para lamang sa mga bagay na naaayon sa kalooban ng ating Ulo. Sa pamamagitan ng pagdarasal na naaayon sa kalooban ng Panginoon, makatitiyak tayo ng paborableng mga sagot.

Ito ay kasuwato ng isa pang pahayag ni Jesus sa kanyang mga disipulo kung saan ipinaalam niya sa atin na ang Ama sa Langit ay nalulugod na ibigay ang “Espiritu Santo sa mga humihingi sa kanya.” (Lucas 11:13). Ang mapuspos ng Espiritu ng Diyos ay nangangahulugan na ang kanyang mga kaisipan ay nangingibabaw sa ating pag-iisip, at para ang ating mga buhay ay maiayon sa mga kaisipang iyon. Kung gayon hindi tayo hihingi sa Diyos ng mga pagpapala maliban sa mga ipinangako niyang ibibigay, at sa

Agosto 2025

gayon ay hindi na kailanman magtatanong tungkol sa pagsagot sa ating mga panalangin.

“Dumating ang Iyong Kaharian”

Nakatala sa Lucas 11:1 ang kahilingan ng mga disipulo, “Panginoon, turuan mo kaming manalangin.” Bilang tugon dito, ibinigay sa kanila ni Jesus ang kilala ngayon bilang “Panalangin ng Panginoon.” Sa modelong panalanging ito ay binibigyan tayo ng gabay sa kung ano ang maaari nating ipanalangin.

Ang isang mahalagang bahagi ng maikling balangkas na ito ng panalangin ay ang wastong paraan ng paglapit sa Diyos: “Ama namin na nasa langit, Sambahin nawa ang iyong pangalan.” (talata 2). Sa Kasulatan, si Adan ay tinawag na “anak ng Diyos.” (Lucas 3:23, 38). Nang magkasala siya, gayunpaman, nawala ang kanyang pagiging anak, na hiwalay sa Diyos at hinatulan ng kamatayan. Ang mga anak ni Adan, ang buong sangkatauhan, ay hiwalay din sa Diyos, kaya hindi nila siya maaaring tawaging “Ama natin na nasa langit.” Ito ay isang pribilehiyo na tanging pagmamay-ari ng mga nagsisi sa kanilang mga kasalanan, tinanggap si Jesus bilang kanilang personal na Tagapagligtas, at inialay ang kanilang buhay sa Diyos nang buong pag-aalay, o pagtatalaga, upang gawin ang kanyang kalooban.

Ang mga ito ay kinakatawan bilang nakatanggap ng Espiritu ng pagiging anak ng Diyos, at sa gayon ay naging mga anak niya. - Roma 8:15; Galacia 4:6

Bilang mga anak ng Diyos, higit sa lahat ay nanaisin nilang parangalan ang pangalan ng kanilang Ama. Kaya sa salita at sa pagkilos ang kanilang saloobin ay palaging magiging, “Sambahin ang iyong pangalan.” Ang wastong pagpapabanal sa pangalan ng ating Ama sa Langit ay nagpapahiwatig na kapag lumalapit tayo sa kanya sa panalangin ay gagawin natin ito sa paraang binalangkas para sa atin sa mga Banal na Kasulatan ni Jesus. Ipinaliwanag niya na ang ating mga panalangin ay dapat ialay sa kaniyang pangalan. - Juan 15:16

May dahilan ito. Bilang mga miyembro ng makatarungang hinatulan na lahi, wala tayong katayuan sa banal na trono maliban sa pamamagitan ni Jesus, ang ating Tagapagtanggol. (1 Juan 2:1). Sa kanyang pangalan, at sa pamamagitan ng merito ng kanyang itinigis na dugo, may pribilehiyo tayong pumunta nang “matapang” sa trono ng biyaya para humingi ng kapatawaran at lahat ng iba pang pagpapalang ipinangako ng ating mapagmahal na Ama sa Langit na ibibigay. (Hebreo 4:16). Kung tayo ay wastong pabanalin ang kanyang pangalan ay hindi natin ipagpapalagay na lalapit sa kanya maliban sa pamamagitan ni Hesus.

Kapag sinusunod natin ang halimbawa ng Panalangin ng Panginoon, ang ating mga kahilingan ay hindi para sa ating sariling kapakanan kundi para sa pagpapala ng iba. Ito ay ipinahiwatig sa pambungad na petisyon: “Dumating nawa ang iyong kaharian. Mangyari ang iyong kalooban sa lupa, gaya ng sa langit.” (Mateo 6:10; Lucas 11:2). Ang sagot sa kahilingang ito ay magiging isang sagot sa maraming ipinagdasal ng mga tao sa loob ng maraming siglo. Ang sagot na iyon ay magbibigay-kasiyahan sa mga lehitimong hangarin ng lahat ng tao. Mangangahulugan ito ng kapayapaan, kalusugan, at buhay na walang hanggan para sa lahat ng umaayon sa kanilang sarili sa mabubuting batas ng kaharian ng Panginoon.

Ang mga pagpapalang hinahangad ng sangkatauhan, at ipinagdarasal ng milyun-milyong tao, lahat ay inaasahan ng Diyos at ipinagkaloob sa pamamagitan ng kaharian na ipinangako niya ng lahat ng kanyang mga propeta. Sa mga pangakong ito makikita natin ang maraming detalye ng mga pagpapalang igagarantiya nito sa mga tao, kasama na ang pagbabalik sa buhay ng mga namatay. Hindi nalilimutan ng Diyos ang pagdurusa ng mga tao, ni hindi niya pinakinggan ang kanilang mga paghingi ng tulong. Ang kanyang sagot sa kanilang mga panalangin, kapag dumating na ito sa kanyang

takdang panahon, ay higit pa sa anumang bagay na pinangahasan nilang umasa.

Kunin ang kaso ng mga magulang na nagdarasal para sa kaligtasan ng kanilang anak sa larangan ng digmaan. Mahal ng mga magulang ang kanilang anak, at walang ibang mas mahalaga sa kanila kundi ang ligtas nilang pagbabalik sa tahanan ng pamilya. Ngunit kung hindi bumalik ang bata, ang una nilang iniisip ay maaaring walang pakialam ang Diyos, na wala siyang awa. Ibang-iba ang mararamdaman ng mga magulang kung maniniwala sila na naglaan ang Diyos ng isang pag-uwi na higit na kasiya-siya kaysa kailanman na pumasok sa kanilang isipan nang manalangin sila!

Gaano kaunti ang nalalaman ng isang magulang kung minsan sa hirap at pagdurusa na maaaring mailigtas ng kanilang anak sa pamamagitan ng pagkakatulog sa kamatayan. Pagkatapos ng lahat, ang magulang at anak ay mga miyembro ng isang namamatay na lahi, at ang pagkakaiba sa pagitan ng pagkamatay sa larangan ng digmaan at pagkamatay sa pagtanda ay panandalian lamang kung ihahambing sa walang katapusang kahabaan ng kawalang-hanggan. Ito ay mula sa pananaw na ito na dapat tayong matutong tingnan ang paksa ng panalangin at ang paraan kung saan sinasagot ng Diyos ang ating mga kahilingan.

Ang mismong katotohanan na tayo ay nananalangin sa Diyos ay ang pagkilala sa ating paniniwala na ang kanyang karunungan at kapangyarihan at pag-ibig ay higit pa sa atin. Ngunit madalas nating nakakalimutan ito, at nadarama natin na hindi niya pinarangalan ang ating mga panalangin dahil hindi niya sinasagot ang mga ito gaya ng gagawin natin, sa pamamagitan ng paggamit ng sarili nating kaunting kakayahan. Ang haba ng ating nahatulang buhay ay napakaikli. Huhusgahan natin ang mga nagawa sa pamamagitan ng kung umabot ba sila o hindi sa kapanahunan sa loob ng maikling panahong ito kung saan mayroon tayong kaalaman. Gayunpaman, hindi natin dapat hatulan ang mga gawa ng Diyos mula sa pananaw na ito.

Binabanggit ng Kasulatan ang Diyos bilang “mula sa walang hanggan hanggang sa walang hanggan.” (Mga Awit 41:13; 90:2). Hindi niya kailangang kumpletuhin ang anumang partikular na yugto ng kanyang plano sa loob ng ating maikling buhay, kahit na ito ay may kinalaman sa ating mga indibidwal na kahilingan. Kung nananalangin tayo sa Diyos ngayon para sa ilang mga espesyal na pagpapala na naaayon sa kanyang kalooban, at ang sagot ay hindi dumating hanggang bukas, o kahit na kinabukasan, hindi tayo mawawalan ng pananampalataya sa kanya, ngunit magsasaya kapag dumating na ang

sagot. Ang Diyos ay may kanyang "bukas" din. Ang kanyang mga araw ay hindi nasusukat ng mga oras, sapagkat ang mga ito ay mga edad, at sa kanyang "bukas" na kapanahunan, ang isang libong taong yugto ng kaharian ni Kristo, lahat ng mga pagpapalang iyon na lehitimong hinangad ng mundo, at kung saan milyun-milyon ang nagpahayag ng mga kahilingan sa Diyos, ay saganang ibuhos sa sangkatauhan. Bilang pagkilala dito, tutugon ang mga tao: "Ito ang ating Diyos; tayo ay naghintay sa kanya, ... tayo ay magagalak at magagalak sa kanyang pagliligtas." - Isaías 25:9

"Gaya Nito sa Langit"

Natutunan na natin na hindi sasagutin ng Diyos ang anumang panalangin na hindi naaayon sa kanyang kalooban. Sa Panalangin ng Panginoon, ang prinsipyong ito ay malinaw na itinakda. Humihingi ito sa Diyos ng mga pagpapala sa mga tao sa lupa—hindi ang anumang uri ng di-umano'y mabubuting bagay na kanilang hinahangad, kundi mga bagay na kasuwato ng banal na kalooban: "Gawin ang iyong kalooban sa lupa, gaya ng sa langit." - Mateo 6:10

Anong dakilang latitude ang ibinigay niya sa atin tungkol sa mga bagay na naaayon sa kanyang kalooban. Ang kalooban ng Diyos ay tapos na sa langit, at ito ay kanyang layunin na ito ay gawin sa Agosto 2025

lupa sa parehong antas. Siyempre, hindi natin alam ang lahat ng paraan kung paano nagagawa ang kalooban ng Diyos sa langit, ngunit makatitiyak tayo na ang mga kasamaang umiiral ngayon sa lupa ay hindi sumasalot sa buhay ng mga nasa espiritung daigdig na tinatawag nating langit.

Ang digmaan ay isa sa mga malalaking kasamaan na hindi naaayon sa banal na kalooban. Kung gayon, dapat tayong manalangin para sa kapayapaan. (Mga Awit 122:6; Nahum 1:15). Sa katunayan, hindi natin madadasal na mangyari ang kalooban ng Diyos sa lupa gaya ng sa langit kung hindi nananalangin para sa kapayapaan. Ang ating mga panalangin para sa kapayapaan ay dapat na naaayon sa plano ng Diyos na magtatag ng kapayapaan, at iyon ang kanyang plano sa kaharian. (Ezekiel 37:21-28). Nangako siyang magtatayo ng isang kaharian, upang magtatag ng isang pamahalaan. Si Jesus ang magiging Hari sa pamahalaang iyon. “Ang pamahalaan ay mapapasa kaniyang balikat,” ang isinulat ni Isaias, at “ang paglago ng kaniyang pamahalaan at kapayapaan ay walang katapusan.” - Isaias 9:6, 7

Walang alinlangan na tinitingnan ng Diyos nang may simpatiya ang pananabik ng sangkatauhan na buwagin ang digmaan. Kapag ang internasyonal na pag-igting ay nasa mataas na tono at ang digmaan

ay tila hindi maiiwasan, ang mga debotong tao sa magkabilang panig ay napipilitang manalangin para sa kapayapaan. Ang mga pagkakaiba na nagbabanta sa pagsisimula ng digmaan ay maaaring malutas o maaaring hindi, ngunit alam natin na sa huli ay magkakaroon ng pangkalahatan at pangmatagalang kapayapaan. Hindi ito dahil makakahanap na ang mga bansa ng mabisang pormula para sa kapayapaan, kundi dahil ang “Prinsipe ng Kapayapaan” ang hahalili sa pamamahala sa lupa. (Isaias 9:6). Pagkatapos ang panalanging “Dumating nawa ang iyong kaharian,” ay sasagutin.

Ang pamahalaan ni Kristo ay sinasagisag sa Kasulatan bilang ang “bundok ng PANGINOON.” Sa Mikas 4:1-4 mababasa natin na darating ang panahon na sasabihin ng mga tao, “Umakyat tayo sa bundok ng Panginoon, at sa bahay ng Dios ni Jacob, at tuturuan niya tayo ng kaniyang mga daan, at tayo ay lalakad sa kaniyang mga landas: sapagka't ang kautusan ay lalabas sa Sion, at ang salita ng Panginoon mula sa Jerusalem. sudsod ng araro, at ang kanilang mga sibat ay mga kawit: ang bansa ay hindi magtataas ng tabak laban sa bansa, ni mag-aaral pa man sila ng digmaan, kundi sila'y uupo bawa't tao sa ilalim ng kaniyang puno ng ubas at sa ilalim ng kaniyang puno ng igos;

Napakagandang programa para sa disarmament! Ito ay programa ng Diyos, at kapag nananalangin tayo para sa kapayapaan, at para sa mga bansa na mag-alis ng sandata, gawin natin ito nang may katiyakan na diringgin ng Diyos, at na sasagutin niya ang ating mga panalangin ayon sa kanyang kalooban, na sa pamamagitan ng kanyang kaharian. “Pinapatigil niya ang mga digmaan,” ang hula ni David. - Awit 46:9

Ang Bahagi 2 sa ating pagsasaalang-alang sa mahalagang paksang ito ay lalabas sa susunod na buwang isyu ng magasing The Dawn. Dito, susuriin natin nang detalyado ang iba pang bahagi ng Panalangin ng Panginoon. Susuriin din natin ang higit pang mga aspeto ng darating na kaharian ng Diyos sa lupa na, ayon sa Kasulatan, ay magpapala sa lahat ng tao at magbibigay ng mga sagot sa milyun-milyong taos-pusong panalangin na binibigkas sa loob ng maraming siglo.

Pag-aaral sa Bibliya

Aralin para sa Agosto 3

Gusali ng Diyos

***Susing Talata: “Sapagka’t walang
makapaglalagay ng ibang pundasyon maliban
sa inilatag, na si Jesucristo.”
1 Corinto 3:11***

***Napiling Kasulatan:
1 Corinto 3:9-17***

Hindi alintana kung gaano kaganda at structurally sound ang isang gusali, kung hindi ito ilalagay sa isang sapat na pundasyon, hindi ito tatagal. Malapit nang lilitaw ang mga bitak, ang mga sahig at dingding ay masisira, ang bubong ay lulubog, ang mga piraso ay magsisimulang malaglag, at ang dating marangal na monumento ng pagkakayari ng tao ay hindi na magagamit, isang inabandunang nakasisira sa paningin, na angkop lamang para sa pagkawasak. Gaano kahalaga ang isang matibay, hindi natitinag na pundasyon, isang pantay at parisukat, na sapat upang suportahan ang itinayo dito sa pamamagitan ng maraming dumaan na henerasyon. Isang tiyak at walang hanggang pundasyon ang inilatag para sa atin kung saan

itatayo ang ating istraktura ng pananampalataya sa Diyos at sa kanyang mga pangako. Gaya ng sinasabi sa atin ni Apostol Pablo sa ating Susing Talata, ang pundasyong iyon ay si Jesu-Kristo.

Sa pagpapalawak sa larawang ito, isinulat ng apostol, “Ikaw ay gusali ng Diyos,” na binibigyang-diin na ang bawat isa sa mga itinalagang anak ng Panginoon ay nagtatayo sa matibay na pundasyong ito ni Kristo ng isang istraktura ng karakter na katanggap-tanggap sa Diyos. - 1 Corinto 3:9

Ang kahulugan ng paglalarawang ito ay sinabi sa ibang salita ni Apostol Pablo nang isulat niya, “Kung ang sinuman ay na kay Cristo, siya ay isang bagong nilalang.” (2 Corinto 5:17). Paano tayo papasok kay Kristo? Una, dapat nating malaman ang tungkol sa kanya at ang kanyang pangunahing bahagi sa plano ng kaligtasan ng Diyos. Dapat nating kilalanin na bilang pagpapahayag ng pag-ibig ng kanyang Ama sa Langit, at ng kanyang sariling pag-ibig, inialay ni Jesus ang kanyang buhay bilang pantubos, isang kahalili sa nawalang buhay ni Adan at ng lahi na hinatulan sa pamamagitan niya. (Roma 5:18, 19; 1 Timoteo 2:5, 6). Nangangahulugan ito ng pagkilala kay Hesus bilang ating Manunubos, ang pundasyong inilatag para sa ating kaligtasan.

Ang tunay na maunawaan kung ano ang ginawa ni Kristo para sa atin, at paniwalaan ito nang buong puso, ay nagbubunga ng napakalaking pagbabago sa direksyon ng ating buhay. Ipinaliwanag ng apostol: “Ang pag-ibig ni Kristo ay pumipilit sa amin; sapagka’t kami ay humahatol, na kung ang isa ay namatay para sa lahat, kung gayon ang lahat ay patay: At siya ay namatay para sa lahat, upang ang nangabubuhay ay huwag nang mabuhay sa kanilang sarili, kundi sa kaniya na namatay dahil sa kanila, at muling nabuhay. - 2 Corinto 5:14, 15

Sa tagpuan ng ating aralin, inihalintulad ni Pablo ang gawaing ito sa pagtatayo sa ibabaw ng pundasyon ni Kristo gamit ang “ginto, pilak, mahahalagang bato,” na kumakatawan sa mahahalagang katotohanan at mahahalagang pangako ng kaniyang Salita. (1 Corinto 3:12). “Tayo ang kaniyang gawa, na nilalang kay Cristo Jesus sa mabubuting gawa, ... na dapat nating lakaran sa kanila.” - Efeso 2:10

Ang isa sa mga mahahalagang bagay para sa paglago ng Kristiyano ay ang pananampalataya sa mga bagay na hindi nakikita ng Diyos. Ang simbahan sa Corinto, kung saan sinusulatan ni Pablo, ay nagkakaroon ng problema sa linyang ito. Sinabi niya na sila ay makalaman—iyon ay, makalupa, o makatao sa kanilang mga pananaw. Bilang resulta, sila ay nagbibigay ng labis na katanyagan sa nakikitang mga pinunong tao. - 1 Corinto 3:1-4

Dito itinuturo ang kahalagahan ng kung paano tayo nagtatayo sa ibinigay na pundasyon. Ipinahiwatig ng apostol na ang ilan ay nagtatayo gamit ang “kahoy, dayami, pinaggapasan” ayon sa mga linya ng tao, na nagpapahayag ng espiritu ng laman—na hindi makatiis sa pagsubok ng paghatol ng Diyos. (talata 12-15). Alam ni Pablo na ang gawaing pagtatayo ng Kristiyano ay nangangailangan nito na itatag sa pagkilala sa di-nakikitang pamumuno ni Kristo at ng Diyos. “Sino nga si Pablo, at sino si Apolos, kundi mga ministro na inyong sinampalatayanan, ... ako ang nagtanim, si Apolos ang nagdilig, ngunit ang Diyos ang nagpalago.” — 1 Corinto 3:5, 6

Ang Templo ng Banal na Espiritu

Susing Talata: “Hindi mo ba alam na ang iyong katawan ay templo ng Espiritu Santo na nasa iyo, na tinanggap mo sa Diyos, at hindi ka sa iyo?”

1 Corinto 6:19

Napiling Kasulatan:

1 Corinto 6:12-20

Ang mga talatang binanggit para sa aralin ngayon ay nauugnay sa imoralidad na natutunan ni Apostol Pablo na umiiral sa simbahan ng Corinto. "Ang iyong pagmamapuri ay hindi mabuti," ang isinulat niya. (1 Corinto 5:6). Maliwanag na ipinagmamalaki nila ang kanilang huwad na pag-ibig na pangkapatid, na nagdulot sa kanila ng gayong kalagayan.

Sa kaso ng isang nagkasala na tinawag ni Pablo sa kanilang pansin, iniutos niya na ang simbahan ay dapat na alisin ang taong iyon mula sa kanilang pagsasama. Binanggit ni Pablo ang pagkilos na ito bilang ang paglilinis ng “lebadura” mula sa kanilang gitna. (talata 2-7). Ang lebadura sa Kasulatan ay

ginagamit bilang simbolo ng kasalanan sa isang anyo o iba pa.

Ang imoralidad na iyon ay iiral sa isang kongregasyon ng mga tao ng Panginoon marahil ay tila kakaiba, ngunit hindi gayon kapag isinasaalang-alang natin ang dating mga gawi ng ilan sa Corinto na tumanggap kay Kristo at naging kalakip ng kanilang mga sarili sa kaniyang bayan. Ang pangkalahatang populasyon sa Corinto ay sumasamba sa mga paganong diyos. Kabilang sa mga ito, ang mga diyosa ng pag-ibig na Griyego at Romano, sina Aphrodite at Venus, ay lubos na sinasamba. Dahil malamang na ang imoralidad ay bahagi ng kanilang dating pagsamba, sa simula ay hindi ito minamalas ng ilan sa simbahan sa Corinto na may parehong antas ng paghamak gaya ng nararapat. Gayunpaman, ang gayong pagpaparaya ay ganap na salungat sa kalooban ng Diyos, at gumawa si Paul ng matinding hakbang upang itama ang kaguluhan.

Gayunpaman, ang paninindigang ito laban sa mali ay kinuha ni Paul sa pag-ibig. Inihayag niya ito sa kanyang ikalawang sulat sa simbahan sa Corinto. (2 Corinto 2:1-11). Pinaplano ni Paul na bisitahin ang mga kapatid na ito, at wala siyang gustong makasira sa kagalakan ng okasyon. Pinuri niya ang simbahan sa paggawa ng aksyon laban sa nagkasala na

kanyang hinimok. Isinaalang-alang din niya ang katotohanan na ang indibidwal na ito ay natutunan ang kanyang aralin. Upang maiwasan ang labis na pagpapabigat sa kanya ng kalungkutan, iminungkahi ngayon ni Pablo sa simbahan na siya ay patawarin at ibalik sa kanilang pagsasama. Kung gagawin ito ng simbahan, ipinaliwanag ni Pablo, magagalak siya kasama nila dito. Kaya't nakikita natin hindi lamang na nais ni Pablo na itama ang maling gawain, kundi pati na rin na ang nagkasala ay mapatawad at mabawi.

Ang ating Susing Talata ay nagsasaad na ang katawan ay ang “templo ng Espiritu Santo” na nasa loob natin. Ang mga templo ay kilala sa mga sinaunang tao, parehong mga Hudyo at mga Gentil. Sa Israel, ang kanilang Templo ay, sa simbolikong pagsasalita, ang lugar ng pagpupulong sa pagitan ng Diyos at ng kanyang mga tao. Itinuring ito ng debotong Israel bilang isang sagrado, banal na lugar, at ang tapat sa kanila ay nagsikap na panatilihin ito sa ganoong paraan. Gayunpaman, sa ilalim ng pamumuno ng masasamang hari, ang Templo ay nadungisan ng pagsamba sa diyus-diyosan na itinayo sa loob ng mga pader nito.

Ang simbolismo ng templo ay ginamit sa Bagong Tipan sa dalawang paraan. Ang una ay matatagpuan sa aralin ngayon, kung saan tinukoy ni Pablo ang katawang laman ng bawat mananampalataya bilang

Agosto 2025 27

isang “templo,” ang tahanan ng Diyos sa pamamagitan ng kanyang Banal na Espiritu, na dapat nating panatilihin dalisay at walang dungis. Ang ikalawang larawan sa templo ay ipinakita ni Apostol Pedro. Isinulat niya, “Kayo rin, gaya ng mga masiglang [buhay na] bato, ay itinatayo ng isang espirituwal na bahay.” (1 Pedro 2:5). Dito, binanggit ang bawat banal na mananampalataya, hindi bilang isang templo, kundi bilang isang bato na inihahanda upang maging bahagi ng isang espirituwal na “bahay” o “templo” sa kaharian ng Diyos. - Hebreo 3:6; Efeso 2:19-22; Mateo 6:10

Hindi na Estranghero

***Susing Talata: “Ngayon nga, hindi na kayo mga dayuhan at mga dayuhan, kundi mga kababayan na kasama ng mga banal, at ng sambahayan ng Diyos.”
Efeso 2:19***

***Napiling Kasulatan:
Efeso 2:11-19***

Ang isa sa magagandang resulta na naipon sa mga taos-pusong tumatanggap ng katubusan na ibinibigay ng dugo ng haing pantubos ni Jesus ay na ang gayong mga tao, sa pag-aalay ng kanilang sarili sa walang pag-aalinlangan, ay pumasok sa isang espesyal na pakikipagtipan sa Diyos. Ang kaayusan na ito ay nangangahulugan ng isang bagong katayuan para sa mga nakapasok, isa kung saan sila ay hindi na hiwalay sa Diyos, ngunit itinuturing na kanyang mga anak. (Roma 8:14-16; 1 Juan 3:1, 2). Kasuwato nito, sinabi ni Pablo sa ibang lugar: “Kung ang sinuman ay na kay Kristo, siya ay isang bagong nilalang: ang mga lumang bagay ay lumipas na; narito, ang lahat ng mga bagay ay naging bago.” - 2 Corinto 5:17

Sa Efeso 2:8-10, sinabi ng apostol na ito ay sa pamamagitan lamang ng pananampalataya at sa pamamagitan ng biyaya ng Diyos na ang bagong katayuan ng pagiging anak ay matatamo. Wala tayong magagawa para makamit ito. Sabi niya, "tayo ang kanyang gawa." Gayunpaman, kapag naabot na natin ang kalagayang ito, mayroon tayong kakayahan, sa pamamagitan ni Kristo Jesus, na magbigay ng katanggap-tanggap na mga gawa sa Diyos. Ito ay isang tila kabalintunaan. Sa isang banda, wala tayong magagawa upang makamit ang bagong relasyong ito, ngunit kapag nakapasok na tayo sa isang tipan ng pagiging anak sa Diyos, magagawa natin, sa katunayan, dapat tayong magbigay ng mga katanggap-tanggap na gawa sa kanya. Sinabi ni Apostol Santiago, "Ang pananampalataya, kung walang mga gawa, ay patay." - Santiago 2:17

Ang ating mga gawa bilang anak ng Diyos, ang pinakamahalaga, ay ang pag-unlad at panlabas na pagpapakita ng mga bunga ng karakter na itinatag kay Kristo na ating Ulo. (Juan 15:8; Galacia 5:22, 23). Kasama rin sa mga katanggap-tanggap na gawain ang sakripisyo at paglilingkod sa ngalan ng Panginoon, sa kanyang Katotohanan, at sa ating mga kapatid kay Kristo. - Roma 12:1; Efeso 4:14,15; Galacia 5:13

Sa ating aralin, sinabi ni Pablo na ang mga Gentil na mananampalataya ay naging “mga dayuhan mula sa komonwelt ng Israel, at mga dayuhan sa mga tipan ng pangako, na walang pag-asa, at walang Diyos.” (Efeso 2:12). Gayunpaman, dumating na ang panahon na ang dugo ni Kristo ay maging mabisa sa lahat ng may pakikinig na tainga at puso ng pananampalataya, Judio man o Gentil. Ang bawat isa ay nagkaroon ng pagkakataong maangkin ang kanilang bagong katayuan sa pamamagitan ng paraan na ibinigay, si Kristo Jesus.

Para sa mga nananampalatayang Judio, na nasa ilalim ng “kautusan ng mga utos” sa loob ng maraming siglo, nangangahulugan ito ng paglabas mula sa kaayusang iyon at tungo kay Kristo. (talata 15). Lubusang napatunayan na ang isang perpektong tao lamang ang maaaring tumupad sa mga dating ordenansa na ito at samakatuwid ay umani ng mga makalupang pangako na kalakip nito. Si Hesus lamang, na walang kasalanan, ang nakagawa nito. Isinakripisyo niya ang makalupang mga pribilehiyo, gayunpaman, upang magbigay ng paraan ng pagtakas para sa sangkatauhan, kapwa Hudyo at Gentil, mula sa pagkaalipin ng kasalanan at kamatayan. Kaya, sa pamamagitan ni Jesus, “tayo kapwa [Hudyo at Gentil] ay may daan sa pamamagitan ng isang Espiritu sa Ama.” – talata 18

Sa ating Susing Talata, sinabi ni Pablo na ang lahat ng iyon na pumasok sa bagong relasyong ito, anuman ang kanilang dating katayuan, ay bahagi na ngayon ng isang grupo, “ang sambahayan ng Diyos.” Ang simbolikong “bahay” na ito ay nagtataglay ng pundasyon ng “mga apostol at mga propeta, si Jesu-Kristo mismo ang pangunahing batong panulok.” (talata 20). Kapag natapos na ang gawaing pagtatayo, na ang bawat miyembro—bawat bato—ay nabuo at naayos sa lugar, ito ay hindi lamang isang gusali, kundi isang “banal na templo,” isang “panirahan ng Diyos.” (talata 21,22). Magmula sa templong ito, na matatagpuan sa simbolikong Bagong Jerusalem, ang mga pagpapala ay dadaloy sa lahat ng pamilya sa lupa sa kaharian ng Mesiyaniko. - Apocalipsis 21:1-7,22-24

Mga Sakripisyo ng Papuri

Susing Talata: “Sa pamamagitan nga niya ay patuloy tayong maghandog ng hain ng papuri sa Diyos, samakatuwid nga, ang bunga ng ating mga labi na nagpapasalamat sa kaniyang pangalan.”
Hebreo 13:15

Napiling Kasulatan:
Hebreo 13:12-21

Sa aralin ngayon, binanggit ni Apostol Pablo ang parehong sakripisyo at paglilingkod kay Hesus, at gayundin ang kanyang mga tagasunod sa yapak, ang simbahan. Sa paggawa nito, pinakinggan ng apostol ang paglilingkod at mga pag-aalay ng kaayusan ng Tabernakulo ng Israel, na detalyado sa Mga Aklat ng Exodo at Levitico. Sinabi ni Pablo: "Mayroon tayong isang dambana, na doon ay walang karapatang kumain ang mga naglilingkod sa tabernakulo. Ang mga katawan ng mga hayop na iyon, na ang dugo ay dinala sa santuario ng mataas na saserdote dahil sa kasalanan, ay sinusunog sa labas ng kampo. Si Jesus naman, upang mapabanal niya ang mga tao sa pamamagitan ng kaniyang sariling dugo, ay nagdusa sa labas ng pintuang-

daan. Magsiparoon nga tayo sa kaniya sa labas ng kampo, na dinadala ang kaniyang kadustaan." - Hebreo 13:10-13

Nagpatuloy si Pablo, gaya ng nakatala sa ating Susing Talata, sa pamamagitan ng paghikayat sa mga tagasunod ni Jesus na patuloy na mag-alay ng "hain ng papuri" sa Diyos. Inilarawan pa niya ang haing ito bilang "ang bunga ng ating mga labi na nagpapasalamat sa kaniyang pangalan," pagkatapos ay idinagdag, "Ang paggawa ng mabuti at ang pagbibigay ay huwag kalimutan: sapagkat sa gayong mga hain ay lubos na nalulugod ang Diyos." - bersikulo 15,16

Ang mga salitang ito ng apostol ay nagpapaalala sa atin ng insenso na ibinubuhos sa mga бага ng Golden Insenso na Altar ng Tabernakulo, na nagbubunga ng matamis na amoy na tumagos sa Kabanal-banalan, na kumakatawan sa presensya ng Diyos. (Exodo 30:1-8). Tiyak, ang mga hain ng papuri, ang ating mga labi na nagpapasalamat sa Diyos, ang paggawa ng mabuti, at ang pakikipag-usap sa isa't isa, ay parang insenso, isang masarap na amoy sa ating Ama sa Langit. Sa ibang lugar, binanggit ni Pablo ang gayong mga handog bilang "isang amoy ng matamis na amoy, isang hain na kaayaaya, lubhang nakalulugod sa Diyos." - Filipos 4:18

Sa pagsasalita tungkol sa isa pang aspeto ng ating paksa, isinulat ng apostol, “Sapagka’t siya [si Jesus] ay namatay, siya ay namatay na minsan sa kasalanan. ... (Roma 6:10, 11). Natutuwa tayong ipinaalala sa atin ni Pablo na ang ating pagkamatay sa kasalanan ay ibinibilang na bagay dahil sa katotohanan na tayo ay hindi pa perpekto sa laman. Gayunpaman, dahil sa pagpapataw ng dugo ni Jesus para sa atin, mayroon tayong banal na awtoridad para ituring ang ating sakripisyo at paglilingkod bilang “banal, katanggap-tanggap sa Diyos.” - Roma 12:1

Ito ay isang napakagandang pribilehiyo at isang mataas na karangalan kung saan tayo ay inanyayahan, at tanging kapag tayo ay may pananampalataya na maniwala na ang dugo ni Kristo ay ginagawang katanggap-tanggap ang ating sakripisyo ay magagawa nating pahalagahan ang katotohanan ng pinagpalang bahaging ito na mayroon tayo sa banal na programa ng pagkakasundo. Maaari tayong maniwala tulad ng ginawa ni Pablo, na kahit na hindi tayo “sapat sa ating sarili upang isipin ang anuman na gaya ng sa ating sarili; ngunit ang ating kasapatan ay sa Diyos.” (2 Corinto 3:5). Matatanggap natin ang katiyakan na ang ating mga di-kasakdalan ni Adan ay natatakpan ng balabal ng katuwiran ni Kristo, at sa gayon tayo ay katanggap-tanggap sa Diyos bilang mga

inaasahang miyembro sa iisang katawan ni Kristo. -
Isaias 61:10; Filipos 3:9; 1 Corinto 12:12,27

Samakatwid, tayo ay araw-araw na nakikibahagi sa paglilingkod at sakripisyo sa Diyos, sa kanyang layunin ng katotohanan at katuwiran, at sa ating mga kapwa kapatid kay Kristo. Maging abala rin tayo sa pagpapahayag ng “ebanghelyo ng kaharian” sa mahihirap na nilalang na ito sa daigdig na dumadaing. (Mateo 24:14). “Sapagkat sa gayong mga hain ay lubos na kinalulugdan ng Diyos.” Sa gayon ang ating “hain ng papuri” ay magdadala ng karangalan at kaluwalhatian sa ating mapagmahal na Ama sa Langit at sa kanyang Anak, si Cristo Jesus na ating Panginoon.

Buhay na Bato

***Susing Talata: “Kayo rin, na gaya ng mga [buhay na] bato, ay itinatayo ng isang espirituwal na bahay, isang banal na pagkasaserdote, upang maghandog ng mga espirituwal na hain, na kalugud-lugod sa Diyos sa pamamagitan ni Jesu-Kristo.”
1 Pedro 2:5***

***Napiling Kasulatan:
1 Pedro 2:1-12***

Ang pagiging "bayan ng Diyos" ay nagkaroon ng iba't ibang kahulugan at nagkaroon ng iba't ibang resulta sa buong kasaysayan ng sangkatauhan. Sa mga akda sa Lumang Tipan, halimbawa, nalaman natin ang tungkol sa bansang Israel, na bumubuo sa bayan ng Diyos sa loob ng maraming siglo, na may salit-salit na panahon ng katapatan at kawalan ng katapatan. (Exodo 6:7). Sa darating na kaharian ng Diyos dito sa lupa ang buong natubos na sangkatauhan ay bibigyan ng pagkakataon na maging bayan ng Diyos. - Apocalipsis 21:3-7

Sa aralin ngayon, kinausap ni Apostol Pedro ang mga tao ng Diyos sa kasalukuyang panahon, mula

noong Pentecostes - yaong mga nagsasakripisyo ng kanilang mga ambisyon sa lupa para sa pag-asa ng makalangit na gantimpala sa "unang muling pagkabuhay." (Apocalipsis 20:6). Ipinaliwanag ni Pedro na ang mga ito ay itinatayo bilang isang "espirituwal na bahay." Sila ay "hinirang [pinili] ayon sa paunang kaalaman ng Diyos." - 1 Pedro 2:5; 1:2

Ang bayan ng Diyos sa kasalukuyang panahon ay may pananagutang higit na binanggit ni Pedro, na sinasabing "iyong ipakita ang mga kapurihan niya na tumawag sa inyo mula sa kadiliman tungo sa kaniyang kamangha-manghang liwanag." (1 Pedro 2:9). Tayo ay minsan sa kadiliman, hiwalay sa Diyos, ngunit tinawag upang maging kanyang mga tao. Bilang resulta, isa sa ating mga dakilang pribilehiyo ay ang "ipakita" ang mga papuri sa Diyos sa pamamagitan ng pagpapahayag ng masayang balita ng Ebanghelyo, at gaya ng itinuro ni Jesus, "Paliwanagin ninyo ang inyong ilaw sa harap ng mga tao, upang makita nila ang inyong mabubuting gawa, at luwalhatiin nila ang inyong Ama na nasa langit." - Mateo 24:14; 5:16

Bilang isang "banal na pagkasaserdote," ang mga tao ng Diyos ay nahiwalay sa mundo para sa layunin ng paglilingkod. Ang pagiging bahagi ng priesthood na ito ay bunga ng ating paglapit sa Panginoong Jesucristo, isinasantabi ang mga makasalanang hilig

ng ating laman, at pagkatapos ay magsakripisyo. (1 Pedro 2:1, 5). Tayo ay nasa sanlibutan, ngunit “hindi sa sanlibutan,” sabi ni Jesus. (Juan 17:14). Ang mga mananatiling tapat hanggang kamatayan ay magiging bahagi ng “royal priesthood” sa kaharian, kapag ang niluwalhating simbahan, kasama si Jesus bilang Ulo nito, ay magiging mga tagapagturo sa katuwiran sa mundo ng sangkatauhan. - 1 Pedro 2:9

Gaya ng binanggit sa ating Susing Talata, sa pamamagitan ng paglapit kay Jesus, tayo ay inihahanda bilang mga batong buhay, na “itinatayo ng isang espirituwal na bahay.” Hindi sinabi ni Pedro na itatayo natin ang espirituwal na bahay na ito, ngunit tayo ay "itatayo" dito. Ang bawat bato ay huhugis, pait, at pulikin upang magkasya nang perpekto sa lugar ayon sa disenyo ng Diyos. Bilang bahagi ng espirituwal na bahay na ito na itinatayo sa matibay na pundasyon ni Jesus bilang pantubos para sa lahat, tayo ay nagiging mahalaga sa paningin ng Diyos.

Karagdagan pa, ang bayan ng Diyos sa kasalukuyang panahon ay tinatawag na “isang kakaibang bayan.” (1 Pedro 2:9; Tito 2:14). Ang kaisipang tinutukoy ng salitang “katangi-tangi” ay yaong isang “bayan para sa pag-aari ng Diyos,” o isang “bayan para sa isang layunin,” na nagpapahiwatig na ang Diyos ay may espesyal na misyon sa buhay para sa kanila.

Ang mga ito ay tinubos ng “mahalagang dugo ni Kristo.” (1 Pedro 1:18, 19). Inialay nila, o inialay, ang kanilang sarili nang lubusan sa Panginoon, at inialay ang kanilang buhay sa kanya bilang hain, na ginawang katanggap-tanggap sa pamamagitan ni Kristo. (Roma 12:1). Ang kanilang buhay ay ganap na nakatuon sa Diyos. Sila ang “mga tao ngayon ng Diyos: na hindi nagkamit ng awa, ngunit ngayon ay nagkamit ng awa,” kaya't itinuturing sila ng Diyos na kanyang natatanging kayamanan. - 1 Pedro 2:10

Gintong Sinubukan sa Apoy

***"Ipinapayo ko sa iyo na bumili sa akin ng
gintong sinubok sa apoy, upang ikaw ay
yumaman."***

Apocalipsis 3:18

Sa loob ng halos dalawang libong taon mula noong kamatayan at pagkabuhay na mag-uli ni Jesus, ang ating Ama sa Langit ay nag-aanyaya sa isang espesyal na klase ng mga Kristiyano na makikibahagi sa pagpapala sa maysakit sa kasalanan at namamatay na pamilya ng tao sa ilalim ng hinaharap na pangangasiwa ng maluwalhating kaharian ni Cristo. Sa pambungad na banal na kasulatan ng lesson na ito, binanggit ng ating nabuhay na mag-uling Panginoon ang natatanging uri ng kanyang tapat na mga tagasunod sa isang napaka-espesyal na paraan sa mga nagkakaroon ng karakter na pinahahalagahan bilang "gintong sinubok sa apoy."

Sa pamamagitan ng mga isinulat ni Juan na Tagapaghayag, ang katotohanan ay nilinaw na pagkatapos na ang mga tagasunod na ito ng ating Panginoong Jesus ay tawagin mula sa mundo, sila ay dapat ding linisin, dalisayin, at iayon sa kanyang

sariling larawan. Para tulungan sila sa gawaing ito, bibigyan niya sila ng ilang napakahalagang espirituwal na kaloob na kailangan nilang maging tapat. Ang ating pambungad na talata ay nagpapatuloy sa pagsasabi sa mga ito na sila ay magsusuot ng “puting damit, upang ikaw ay mabihisan, at upang ang kahihayan ng iyong kahubaran ay hindi makita; at pahiran mo ang iyong mga mata ng pangpahid sa mata, upang ikaw ay makakita.”

Highly Valued

Sa ngayon, ang ginto ay isa sa nangungunang tatlong pinahahalagahan na mga metal na umiiral, at noong panahon ng Bibliya ito ang pinakamahalaga. Karaniwan itong matatagpuan sa maliliit na dami, kaya napakabihirang. Ang ginto ang unang metal na binanggit sa Bibliya, at iniuugnay sa pangalang Pison—na nangangahulugang “pagtaas,” isa sa apat na dibisyon ng ilog na lumabas mula sa Halamanan ng Eden. Ang balon ng ilog ay sumasagisag sa pamilya ng tao, kung saan pipiliin ang isang espesyal na uri, na kinakatawan ng Pison, ang unang dibisyon ng ilog ng Eden na binanggit. Mula sa tala sa banal na kasulatan, mababasa natin, “Isang ilog ang umaagos mula sa lupain ng Eden, na nagdidilig sa hardin at pagkatapos ay nahahati sa apat na sanga.

Ang unang sanga, na tinatawag na Pison, ay umagos sa buong lupain ng Havila, kung saan matatagpuan ang ginto. - Genesis 2:10-12

Ang ginto ay lubos na pinahahalagahan hindi lamang para sa pambihira nito, kundi dahil mayroon itong pangmatagalang tibay at kagandahan. Kinilala ito bilang sukatan ng kayamanan at katanyagan noong sinaunang panahon, bago pa man mapalitan ang pangalan ni Abraham. “Napakayaman ni Abram sa mga baka, sa pilak, at sa ginto.” (Genesis 13:2). Sa buong panahon, kahit hanggang ngayon, ang ginto ay lubos na hinahangad at naiipon pa nga, kumbaga. Inihula ng Kasulatan ang isang panahon, gayunpaman, kapag ang nakaimbak na kayamanan na ito ay mawawalan ng silbi, at ang kasalukuyang mundo at ang masasamang institusyon nito ay mawawala. Sumulat si Santiago, “Ngayon, makinig kayong mga mayayaman, umiyak kayo at managhoy dahil sa kapighatiang dumarating sa inyo. Ang inyong kayamanan ay nabulok, at kinain ng mga gamu-gamo ang inyong mga damit. Ang inyong ginto at pilak ay nangaagnas. Ang kanilang kaagnasan ay magpapatotoo laban sa inyo at kakainin ang inyong laman na parang apoy. Kayo ay nag-imbak ng kayamanan sa mga huling araw.” - Santiago 5:1-3

Dahil sa kulay nito, kinang, at paglaban sa oksihenasyon at pagdumi, ang ginto ay lalong kapaki-pakinabang para sa paggawa ng mga alahas

Agosto 2025 43

at dekorasyon ng maraming uri. "Ang iyong mga pisngi ay maganda sa mga hanay ng mga hiyas, ang iyong leeg ay may mga tanikala ng ginto." (Awit ni Solomon 1:10). Dahil ang ginto ay mas matatag at hindi nagbabago kaysa sa ibang mga metal, ito ay ginamit bilang isang pamantayang daluyan ng palitan at komersiyo sa mga bansa at mga tao.

Ang Banal na Kalikasan

Dahil sa kakapusan at malaking halaga nito, ginamit ang ginto sa Banal na Kasulatan upang ilarawan ang espirituwal na pamana ng nobya ni Kristo sa pinakamataas sa lahat ng mga eroplano ng buhay—ang banal na kalikasan. (2 Pedro 1:4). Ang aming tampok na kasulatan ay kinuha mula sa mensahe ng Panginoon hanggang sa pinakahuli sa pitong simbahan ng Apocalipsis. Ang nagbibigay-inspirasyong pangakong ito ay, “Siya na magtagumpay ay ipagkakaloob kong maupong kasama ko sa aking luklukan, kung paanong ako naman ay nagtagumpay, at umupong kasama ng aking Ama sa kanyang luklukan.” (Apocalipsis 3:21). Ang tapat na mga Kristiyano ay magkakaroon ng banal na kalikasan bilang mga miyembro ng “Kristo,” at makikitang nakaupo sa Mesianikong trono sa hinaharap na makalangit na kaharian. Nangako si Jesus, “Nagtalaga ako sa inyo ng isang kaharian,

gaya ng itinalaga sa akin ng aking Ama.” - Lucas 22:29

Ang Nobya ni Kristo

Sa Lumang Tipan na naglalarawan ng mga mangyayari sa hinaharap, si Rebekah, ang nobya ni Isaac, ay sumasagisag sa nobya ni Kristo, na binubuo ng kanyang tapat na mga tagasunod. (Tingnan ang Genesis kabanata 24.). Upang ilarawan ito, binigyan siya ng mga regalong ginto na naglalarawan sa magagandang pangako ng Ama sa Langit na naghahanap ng mapapangasawa para sa kanyang pinakamamahal na Anak, ang ating Panginoong Jesus. Kusang-loob na umalis si Rebeka sa bahay ng kanyang ama upang maglakbay sa isang mahirap na paglalakbay na nagmarka sa kanyang pangako na makilala ang kanyang magiging asawa, si Isaac, na kumakatawan naman sa ating Panginoong Jesus. “At nangyari, nang matapos uminom ang mga kamelyo, na ang lalaki [lingkod ni Isaac] ay kumuha ng isang gintong hikaw na kalahating siklo ang bigat, at dalawang pulseras para sa kaniyang mga kamay [ni Rebekah] na may sampung siklong ginto.” - Genesis 24:22

Sa Aklat ng Mga Awit, mayroong isang paglalarawan ng seremonya ng kasal sa hinaharap kung saan ang nobya ni Kristo ay nakasuot ng ginto. Ang ginto ay nagsisilbing ilarawan ang kanyang

Agosto 2025

espirituwal na gantimpala sa banal na eroplano ng buhay. Tungkol sa kahanga-hangang pamana na ito, isinulat ng salmista, “Ang mga anak na babae ng mga hari ay kasama ng iyong marangal na mga babae: sa iyong kanang kamay ay nakatayo ang reyna sa ginto ng Ophir.” (Mga Awit 45:9). Ang reyna ay nakatayong naiiba sa kanyang mga kasama, ang iba pang marangal na kababaihan, dahil sa kanyang katapatan sa Panginoon na kanyang pakakasalan, at dahil ang kanyang pagkatao ay pinagkalooban ng mga alituntunin ng katotohanan at kabutihan. Mula sa parehong salmo, mababasa natin, “Ang iyong trono, O Diyos, ay mananatili magpakailanman; isang setro ng katarungan ang magiging setro ng iyong kaharian. Iniibig mo ang katuwiran at kinapopootan ang kasamaan; kaya't ang Diyos, ang iyong Diyos, ay naglagay sa iyo na higit sa iyong mga kasama sa pamamagitan ng pagpapahid sa iyo ng langis ng kagalakan.” - mga bersikulo 6,7

Ang pagtukoy sa Ophir ay tumutukoy sa isang lugar na kilala bilang pinagmumulan ng maraming ginto na may pinakamataas na kalidad. Kaya, gaya ng pagpapatuloy ng salmista, “Ang anak na babae ng hari ay buong kaluwalhatian sa loob: ang kaniyang pananamit ay yari sa ginto. - Awit 45:13,14

Ang Makalangit na Lungsod

Nang pinag-uusapan ang magiging kasintahang babae ni Kristo, ipinahayag ng ating Panginoong Jesus, "Ikaw ang liwanag ng sanlibutan. Hindi maitatago ang lungsod na nasa ibabaw ng burol." (Mateo 5:14). Sa kanyang huling mensahe sa mga tapat na miyembro ng kasintahang babae ni Kristo, binibigyan tayo ng isang sulyap sa makalangit na lungsod. "Ako, si Juan, ay nakita ang banal na lungsod, ang bagong Jerusalem, na bumababa mula sa langit mula sa Diyos, na inihanda tulad ng isang kasintahang babae na ginayakan para sa kanyang asawa." (Apocalipsis 21:2). Sa simbolikong wika, inilarawan ni Juan sa bandang huli sa parehong kabanata ang pinalamutian si Kristo sa kaluwalhatian. "Dinala niya ako sa espiritu sa isang malaki at mataas na bundok, at ipinakita sa akin ang dakilang lungsod, ang banal na Jerusalem, na bumababa mula sa langit mula sa Dios, na Taglay ang kaluwalhatian ng Dios: at ang kaniyang liwanag ay parang isang batong pinakamahalaga, gaya ng batong jaspe, na malinaw na gaya ng kristal. - bersikulo 10,11

Kung paanong ang ginto ay iniugnay sa makalangit na nobya ni Kristo, gayundin ang makalangit na lungsod ay nakita bilang isang banal na institusyon. "Ang gusali ng kuta niyaon ay jaspe:

at ang lunsod ay dalisay na ginto, parang malinaw na salamin. At ang mga pundasyon ng kuta ng lungsod ay pinalamutian ng lahat ng uri ng mahalagang bato. ... Ang labindalawang pintuang-bayan ay labindalawang perlas, bawat pintuang-daan ay gawa sa isang perlas. Sa gayon ang lungsod ng Diyos ay kumakatawan sa niluwalhating Kristo na naghahanda upang makibahagi sa pamamahala sa mga bansa. Ang makalangit na lungsod ang magiging sentro ng pagpapala para sa lahat ng pamilya sa lupa sa ilalim ng pangangasiwa ng maluwalhating kaharian ni Kristo sa hinaharap. - Genesis 22:18; Gawa 3:25

Lumalabas na Lumang Order

Nabubuhay na tayo ngayon sa mga huling taon nitong “kasalukuyang masamang sanlibutan,” at ang itinakdang panahon ng ipinangakong pagbabalik ng ating Panginoon. (Galacia 1:4). Ito ay isang espesyal na panahon ng pagsubok at pagsubok para sa mga tumugon sa makalangit na pagtawag kay Kristo Jesus. Mula sa makahulang mga salita ni Malakias, mababasa natin, “Sino ang tatahan sa araw ng kaniyang pagparito? at sino ang tatayo kapag siya ay napakita? sapagkat siya ay gaya ng apoy ng magdadalisay, at gaya ng matibay na sabon na nagpapaputi ng mga damit: At siya ay uupo na gaya

ng isang tagapagdalisyay at tagapaglinis ng pilak: at kaniyang lilinisin ang mga anak ni Levi, at lilinisin niya sila sa katuwiran sa Panginoon ng isang handog.” - Malakias 3:2,3

Nakikita natin na ang lumang kaayusan sa lipunan ng mundo, na itinatag sa batayan ng pagkamakasarili at pagmamataas, ay lumilipas bilang paghahanda para sa darating na kaharian ni Kristo. Bilang katibayan ng kaguluhang ito sa gitna ng mga bansa, itinala ni Lucas ang mga salita ni Jesus, “Magkakaroon ng mga tanda sa araw, at sa buwan, at sa mga bituin; at sa ibabaw ng lupa ay kabagabagan ng mga bansa, na may kaguluhan; ang dagat at ang mga alon ay umaatungal; Ang mga puso ng mga tao ay nanglulupaypay sa kanilang takot, at sa paghihintay sa mga bagay na darating sa lupa: at kung magkagayo'y mayayanig ang Anak ng langit na may kapangyarihan. at dakilang kaluwalhatian.” - Lucas 21:25-27

Sa buong paligid natin ngayon ay nakikita natin ang inihula na “kabagabagan ng mga bansa, na may kalituhan,” at walang maliwanag na solusyon o paraan ng pagtakas. Ang pagkamakasarili, poot, pagmamataas, at ang diwa ng pagsalakay ay humantong sa paglikha ng malupit at makapangyarihang mga paniniil. Ang kasalanan, katiwalian, at kawalang-katarungan ay tiyak na nagdulot ng kanilang kakila-kilabot na mga Agosto 2025

kahihinatnan. Ang tao ngayon ay may mga sandata upang sirain ang kanyang sarili nang maraming beses. Gayunman, tayo ay tinitiyak ng kamanghamanghang mga pangako ng Diyos na ang pamilya ng tao ay hindi papayagang wasakin ang sarili nito. Itinuturo ng Kasulatan na ang pagkamakasari ng tao sa huli ay hahantong sa pagkawasak sa sarili kung hindi mapipigilan ng banal na kapangyarihan at pamamagitan. Binanggit ni Jesus ang kakila-kilabot na panahong ito at ang malaking kabagabagan kung saan ang mundo ay gumagalaw ngayon. Sinabi niya, “Kung hindi paikliin ang mga araw na iyon, walang laman na maliligtas; ngunit dahil sa mga pinili, paikliin ang mga araw na iyon.” (Mateo 24:22). Si Kristo at ang kanyang simbahan, sa kapangyarihan at kaluwalhatian ng kaharian, ay mamagitan sa tamang panahon at pagkatapos ay sisimulan ang gawain ng pagpapala at pagpapanumbalik ng sangkatauhan sa Diyos.

Ang Daing na Paglikha

Ang mahihirap na umaangal na nilikha ng tao ay maliligtas mula sa sarili nitong makasarili at mapagmataas na kabaliwan. Lahat ng pambansa at internasyonal na problema ay malulutas sa ilalim ng pangangasiwa ng kaharian ni Kristo. Ipinangako sa atin na ang lahat ng kalikuan ay aalisin sa lupa, “At

papahirin ng Dios ang lahat ng luha sa kanilang mga mata, at hindi na magkakaroon ng kamatayan, ni ng dalamhati, o ng pagtangis, ni ng kirot pa man: sapagka't ang mga dating bagay ay lumipas na. At ang nakaupo sa luklukan ay nagsabi, Narito, ginagawa kong bago ang lahat ng mga bagay. - Apocalipsis 21:4,5

Ang panahong kinabubuhayan natin ngayon ay ang kasukdulan ng halos dalawang libong taon kung saan tinanggap ng tapat na mga tagasunod ni Jesus ang paanyaya ng makalangit na pagtawag. Kaya malapit na tayo sa panahon ng “kasal ng kordero.” Mababasa natin, “Magsaya tayo at magsaya, at bigyan siya ng karangalan: sapagka't dumating na ang kasal ng Kordero, at ang kaniyang asawa ay inihanda na ang kaniyang sarili. At sa kaniya'y ipinagkaloob na siya ay bihisan ng mainam na lino, malinis at maputi: sapagka't ang mainam na lino ay ang katuwiran ng mga banal. At sinabi niya sa akin, ... Ito ang mga tunay na salita ng Dios.” - Apocalipsis 19:7-9

Isang Pagsubok sa Pananampalataya

Ang pagtatapos ng panahong ito ay isang panahon ng espesyal na pagsubok para sa mga tao ng Panginoon, at ang pananampalataya ng bawat miyembro ng Kristo ay dinadalissay, dinadalissay, at pinatutunayan. Iniulat ni Juan ang makahulang mga salitang ito tungkol sa panahong ito: “Dumating na Agosto 2025

ang dakilang araw ng kaniyang poot; at sino ang makatatayo?” (Apocalipsis 6:17). Saksi na tayo ngayon sa mabilis na papalapit na pagkasira ng lahat ng kasalukuyang institusyon sa mundo.

Sinabi ni Jesus, "Gayundin, kapag nakita ninyong nangyayari ang mga bagay na ito, alam ninyo na malapit na ang kaharian ng Diyos. Katotohanang sinasabi ko sa inyo, ang lahing ito ay tiyak na hindi lilipas hanggang sa ang lahat ng mga bagay na ito ay mangyayari. Ang langit at ang lupa ay lilipas, ngunit ang aking mga salita ay hindi lilipas. na naninirahan sa ibabaw ng buong lupa, lagi kayong magbantay, at manalangin na kayo ay makatakas sa lahat ng mangyayari, at upang kayo ay makatayo sa harap ng Anak ng Tao. - Lucas 21:31-36

Pananampalataya at Mga Gawa

Laging totoo na yaong mga tumanggap sa makalangit na pagtawag sa kasamang tagapagmana ni Kristo ay lubusang susubukin. Ang bawat isa ay dapat manindigan nang matatag sa pananampalataya sa Banal na Salita ng Diyos. “Maging maingat kayo; manindigan kayong matatag sa pananampalataya; magpakatapang kayo; magpakatatag kayo.” (1 Corinto 16:13). Kung ang tamang antas ng pananampalataya ay nabuo sa atin, ito ay tiyak na magpapakita mismo sa pamamagitan

ng pamumunga. Yaong mga maaaring may sukat lamang ng pananampalataya ay hindi pa umuunlad sa pamamagitan ng paggawa nito ng isang buhay na pananampalataya. Kaya itinanong ni Apostol Santiago, "Ano ang pakinabang, mahal na mga kapatid, kung sinasabi ninyong mayroon kayong pananampalataya ngunit hindi ninyo ito ipinakikita sa pamamagitan ng inyong mga gawa? Maililigtas ba ng ganoong uri ng pananampalataya ang sinuman? ... Kaya't nakikita ninyo, hindi sapat ang pananampalataya sa sarili. - Santiago 2:14,17,18

Ang ating pananampalataya, at ang ating buong pagkatao bilang mga indibiduwal, ay lalo na sa pagsubok ngayon, at sa gayon tayo ay hinihimok ng ating Panginoon, "Maging tapat hanggang kamatayan." (Apocalipsis 2:10). Ang katapatan hanggang kamatayan ng bawat miyembro ng magiging nobya ni Kristo ay nangangahulugan ng isang mana na kasama niya sa kaluwalhatian, at ang kahanga-hangang pangako na makibahagi sa kanya sa pagpapala sa lahat ng pamilya sa lupa. Ito ang pinakadakilang regalo na maaari nating asahan na matatanggap at nagkakahalaga ng pagsisikap na matamo at ihanda ang ating sarili. Hinihiling ng ating Panginoon ang ating katapatan. Ninanais niyang alisin sa atin ang lahat ng bagay sa kalikasan ng dumi, kabilang ang sariling kagustuhan at lahat ng

gawa ng laman. - Galacia 5:19-21; 1 Corinto 5:7,8; 2 Timoteo 2:21

Bagama't mahalaga ang mga gawa, dapat itong palaging repleksyon ng wastong pundasyon ng pananampalataya ng Kristiyano. Ang isang taong ang buhay ay hindi ganap na naaayon sa pananampalataya ay di-parangalan ang pananampalatayang iyon, at ang gayong uri ng pananampalataya ay patay. Sumulat si Santiago, "Hindi ba ninyo naaalaala na ang ating ninuno na si Abraham ay ipinakitang matuwid sa harap ng Diyos sa pamamagitan ng kanyang mga gawa nang ihandog niya ang kanyang anak na si Isaac sa altar? Nakikita mo, ang kanyang pananampalataya at ang kanyang mga gawa ay nagtutulungan. Ang kanyang mga gawa ay naging ganap ang kanyang pananampalataya. At nangyari, tulad ng sinasabi ng Kasulatan: Si Abraham ay sumampalataya sa Diyos, at itinuring siya ng Diyos na matuwid dahil sa kanyang pananampalataya. Hindi lamang sa pamamagitan ng pananampalataya si Rahab na patutot ay isa pang halimbawa na siya ay napakitang matuwid sa Diyos sa pamamagitan ng kanyang mga gawa nang itago niya ang mga mensahero at ligtas na pinaalis sa ibang daan. - Santiago 2:21-26

Kung tinalakay lamang ni Abraham at ng iba pang mga bayani ng pananampalataya ang kanilang

pananampalataya sa isa't isa, hindi sila kailanman magiging mga bayani ng pananampalataya, o nakakuha ng magandang ulat sa pamamagitan ng pananampalataya. Isinisiwalat ng Kasulatan na lumakad sila sa pananampalataya, at ang kanilang mga gawa ay kasuwato ng kanilang pananampalataya. Sa gayon ang kanilang pananampalataya ay naging ganap sa pamamagitan ng kanilang mga gawa. Ang ating pananampalataya ay dapat ding maging buhay, aktibo, at kumikilos sa atin sa pamamagitan ng pag-ibig. - Galacia 5:6; Efeso 6:23

Ang Marka ng Pag-ibig

Dapat ding bigyang-diin ang pagpapaunlad ng katangian ng pag-ibig, bagama't hindi nito pinapalitan ang iba pang mahahalagang salik sa buhay ng mga tumanggap ng makalangit na pagtawag. Halimbawa, hindi maaaring palitan ng pag-ibig ang doktrina, ngunit ginagabayan tayo nito sa wastong paggamit ng doktrina. Ang pag-ibig ay hindi maaaring pumalit sa pananampalataya o aktibidad sa pangalan ng Panginoon, ngunit ito ang tanging motibo para sa pananampalataya at para sa paglilingkod na katanggap-tanggap sa Diyos.

Bagama't tayo ay naninindigan nang matatag sa isang espiritu, na may iisang isip at nakikipagtulungan sa iba na may katulad na

Agosto 2025 55

mahalagang pananampalataya, dapat nating mahalin ang isa't isa "nang may dalisay na puso nang taimtim." (1 Pedro 1:22). Dapat nating himukin ang isa't isa na "magmahal at sa mabubuting gawa," at iwasan ang bawat salita at gawa na maaaring mag-udyok ng hindi pagkakaunawaan o alitan. (Hebreo 10:24). Ang pananampalataya at pag-ibig ay dapat magkasabay. Kung tayo ay naninindigan nang matatag sa pananampalataya at nabubuhay sa pamamagitan ng pag-ibig, tayo ay "iingat ng kapangyarihan ng Diyos." - 1 Pedro 1:5

Ang pag-ibig ng marami ay maaaring "lalamig," ngunit ang ating pag-ibig sa iba, habang tayo ay naninindigan nang matatag sa pananampalataya, ay dapat manatiling taimtim kahit na ito ay itinatakwil ng ilan. (Mateo 24:12). Kung tayo ay inaabuso o inaalimura dapat nating tingnan na tayo ay nanlalait hindi bilang kapalit. Kapag tayo ay pinag-uusig huwag tayong sumama sa hanay ng mga mang-uusig. (1 Pedro 2:21-23). Kailangan natin ng matibay na pananampalataya, at pagtaas ng sukat ng mapagmahal na espiritu ng kabanalan. Ito ang dapat nating taimtim na hangarin at taimtim na panalangin. Ang mahalagang Salita ng Diyos ay ang matatag na pundasyon ng ating pananampalataya, at ang atin ay dapat na isang pananampalataya na

gumagana sa pamamagitan ng pag-ibig. - Galacia 5:6

Matibay na Pananampalataya

Dapat tayong magtiis sa mga pagsubok at manindigan nang matatag habang patuloy tayong dinadalisa, dinadalisa, at nililinis ng ating minamahal na Panginoon, upang maihandog natin sa kanya ang ating katanggap-tanggap na sakripisyo. Nangangahulugan ito na pasanin ang ating krus araw-araw at pagsunod sa kanya. (Lucas 9:23). Higit pa rito, ito ay mangangailangan ng “paghihintay sa mapalad na pag-asa, at sa maluwalhating pagpapakita ng dakilang Diyos at ng ating Tagapagligtas na si Jesucristo; Na ibinigay ang kanyang sarili para sa atin, upang tayo ay matubos niya sa lahat ng kasamaan, at dalisayin para sa kanyang sarili ang isang natatanging bayan, na masigasig sa mabubuting gawa.” (Tito 2:13,14). Ang minamahal na tagapagdalisay ay magiliw na gumagawa sa atin, at dapat tayong kusang-loob na magpasakop sa gawaing ito. Lahat tayo ay nangangailangan ng pagdadalisay at paglilinis dahil sa dumi na likas sa ating lupa, laman na sisidlan na kinaroroonan ng ating espirituwal na kayamanan—gaya ng ginto na sinubukan sa apoy. - 2 Corinto 4:7

Ang salmista ay nagpahayag, "Panginoon, dinggin mo ang aking tinig. Pakinggan mo ang iyong mga Agosto 2025

tainga sa aking daing ng awa. Kung ikaw, Panginoon, ay nag-iingat ng talaan ng mga kasalanan, Panginoon, sino ang makatatayo? Nguni't sa Iyo ay may kapatawaran, upang kami, nang may paggalang, ay makapaglingkod sa iyo. Ako'y naghihintay sa Panginoon, ang aking buong pagkatao ay naghihintay, at sa kaniyang salita ay naglalagak ako ng aking pag-asa.- Mga Awit 13.- Mga Awit 2-5.

Sa buong paglalakbay natin sa pilgrim, hindi tayo maaaring magkaroon ng anumang katayuan sa harapan ng ating Ama sa Langit nang walang panakip na damit ng katuwiran ni Cristo. "Ako ay lubos na magagalak sa Panginoon, ang aking kaluluwa ay magagalak sa aking Dios; sapagka't binihisan niya ako ng mga damit ng kaligtasan, tinakpan niya ako ng balabal ng katuwiran, gaya ng kasintahang lalaki na naggayak ng mga alahas, at gaya ng kasintahang babae na pinalamutian ang sarili ng kaniyang mga alahas." - Isaias 61:10

Sa kanyang liham sa mga kapatid sa Roma, sinabi ni Apostol Pablo na sumusulat siya sa mga "na sa pamamagitan ng matiyagang pagpapatuloy sa paggawa ng mabuti ay naghahangad ng kaluwalhatian at karangalan at kawalang-kamatayan." (Roma 2:7). Sa iglesya sa Galacia, sinabi niya, "Huwag tayong mangapagod sa

paggawa ng mabuti: sapagka't sa kapanahunan ay mag-aani tayo, kung hindi tayo manghihina.” (Galacia 6:9). Ang ating Panginoon ay hinding-hindi tayo iiwan o pababayaang, at maibigin niyang ninanais na tayo ay matulad sa kaniyang wangis at maipakita natin ang kaniyang larawan. (Hebreo 13:5). Ito ay para sa atin na magtiis nang buong tapang sa ilalim ng kanyang pagdadalisay at paglilinis.

Gaya ng binanggit sa naunang mga talata, hindi tayo dapat mapagod sa paggawa ng mabuti, at dapat nating tandaan na ang ating pagsubok ay hindi lamang sa paggawa ng mabuti, kundi “matiyagang pagpapatuloy sa mabuting paggawa.” At gayon din, dapat nating panatilihin nakasuot ng “buong baluti ng Diyos” upang tayo ay makatayo sa “masamang araw” na ito. - Efeso 6:13

Higit na Mahal kaysa Ginto

Iginuhit ni Apostol Pedro ang ating pansin sa “hinirang” na uri, na sinasagisag ng ginto na lalong dinadalisay sa kasalukuyang panahon. Tungkol sa uring Kristo, ipinaliwanag niya ang kanilang natatanging tungkulin, “Hirang ayon sa paunang kaalaman ng Diyos Ama, sa pamamagitan ng pagpapabanal ng Espiritu, sa pagsunod at pagwiwisik ng dugo ni Jesu-Kristo: Sumainyo ang biyaya, at ang kapayapaan.” - 1 Pedro 1:2

Ang pagpapatuloy ng apostol, “Purihin ang Diyos at Ama ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na ayon sa kanyang masaganang awa ay ipinanganak tayong muli sa isang buhay na pag-asa sa pamamagitan ng pagkabuhay na mag-uli ni Jesu-Cristo mula sa mga patay, Sa isang manang walang kasiraan, at walang dungis, at hindi kumukupas, na itinalaga sa langit para sa inyo, Na iniingatan sa pamamagitan ng pananampalataya sa huling panahon, na ihahayag sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Dios. lubusang magalak, bagama't ngayon sa isang panahon, kung kinakailangan, kayo ay nasa kalungkutan sa pamamagitan ng sari-saring mga tukso [Griyego: paglalagay sa patunay].” Pagkatapos ay nagtapos si Pedro sa pagsasabing ang mga pagsubok sa ating pananampalataya ay parang gintong sinubukan sa apoy: “Ang pagsubok sa inyong pananampalataya, na higit na mahalaga kaysa ginto na nasisira, bagama't sinusubok sa apoy, ay masusumpungan sa kapurihan at karangalan at kaluwalhatian sa pagpapakita ni Jesucristo.” - talata 3-7

Ito ang ating patotoo: “Nalalaman niya ang daan na aking tatahakin: pagka sinubukan niya ako, lalabas akong parang ginto.” - Job 23:10